א א מיי פיייב מהכי שגגות הכי ח סמג עשין ריו: ב ב מיי' שם פיייג הלי א והל' ה סמג שם:

ג ג מיי׳ שם פי״ב הל״ב ופ׳ יג הל״ל

ד ד מיי׳ פ״ג מהל׳ ממרים הל׳ ו

סמג עשין ריז: דר מיי שם פ"ג הל' זופ"ג מהל'

מעשה הקרבנות הלכה ד: ז ז ח מיי׳ פי״ג מהלי שגגות הלי ה

:סמג עשיו ריו

סמג לאוין קסג: ה ה מיי' פי"ג מה' שגגות

ל) קמהדרין פו:, 3) יצמות פו:,
 ג) [סוכה לו. וש"ען, ד) לקמן ד:,
 ס) שבת סט. ע"ש לקמן יא. חולין
 ה: יומא פ., ו) [בס"א: למשומדן,
 ז) כש"א מ"א, א) [שבועות כו:),

ט יש יו יו", שז נשבעות כו"ן, ט) ניבמות יט. גיטין טו: ב"ת לה., י) נל"ל או שעירהן, ל) נע"בן, () נשסן, מ) נלקתן ד:ן, נ) נסנהדרין

ע) [דף יא.],

תוספות הרא"ש

חורו ב"ד וידע א' מהן שטעו או תלמיד שהוא ראוי להוראה וכו' הרי זה חייב מפני שלא תלה בב"ד. לא זו אף זו קתני לא מיבעיא ידע אחד מטוהדרין גופייהו במעו בהשוני בלא גומרה בונצר

ידע אחד מסנחדרין גופיהו בחטר חייב דלא נגמרה הוראה בחטכמת כולן אלא אפי אחד מקרקע וראוי להוראה חייב ולא מיביר ראוי להוראה הויבו לא מיביר ראוי להוראה אלא אפי כדי ראוי להוראה אלא אפי מיביר יאוי להוראה אלא אפי מגמי ולא סכיר ונראה לו לפי ב"ד תולה בדעת עצמו דתנן דכל שאין דעתו מסכמת לדעת ב"ד תולה בדעת עצמו דתנן ב"ד שונה" לקמן וף ד', "ם שונהן אלמא ועשו מידין פטורין אלמא ועשו מידין פטורין אלמא הוי בוראה הה"נ יחידי ואמריון

הוי הוראה הה"נ יחידי ואמרינן נמי זה הכלל התולה בעצמו

זייב לאתויי מבעט בהוראה.

מי שרגיל לבעט בהוראה אע״פ שעתה הוא מסכים עם ב״ד מיקרי תולה בעצמו ולכ״ש כל

אדם שאיז דעתו מסכמת עם

בית דין: נמ' אין ב״ד חייבין עד שיאמרו

להם מותרין אתם. פי׳ ששאלו לב״ד מה אנו לאכול

לחם מוזרין אום. פיתרב ששאלו לב"ר מה אנו לאכול
מותרין אתם לאכול לאפוקי
מותרין אתם לאכול לאפוקי
המדרש שמותר דלא הי
המדרש שמותר דלא הי
הוראה. והקשה הרמ"ה ז"ל
בין מתרתים אתם לקשות.
וב"ן מתרתים אתם לקשות.
מותרין לאכול דאם אפרו להם
שמואל לא מיירי ששאלו אם
מותרין לאכול דאם אפרו להם
מותרין בשאלו השאלו
מותרין בשאלו השאלו
מותרין לאכול דאם שאלוה ואם
מותרין לאכול יודע המודה
המודה דכיון ששאלוהו אם
מותרין לאכול יודע המודה
מותרין אתם שאצלו
מותרין אתם שאצלו
מותרין אתם לעשות המאלל
מותרין אתם לאלו אמר להם
מותרין אתם לשול אמר מייר
אתם הוי כאילו אמר להם מותרין
ששאלו לדם הורואה (הה)
ששאלו לדם הורואה (הה)
ששאלו לדם הורואה (הה)
ששאלו לדם הורואה (הור)
ששאלו לדם הורואה (הה)

ששאלו להם הוראה [מה] אנו להורות היתר בחלב שעל

אנו להורות היתר בחלב שעל הקיבה ואמרו להם מותרין אתם דאע"ג דלא הורו אותם לעשות אלא להורות לאחרים הוראה הוי. ולא נהירא לן דכיון שידע המורה ששאלו כדי להורות היתר לכל שואל יותר

דימי דקאמר כההיא דפ׳ יש נוחלין: אמר רבא אף אנן נמי תנינא הורוה ב״ד לינשא והלכה וקלקלה חייבת שלא התירוה

פו:ו. ס) בס"ח: למ

זומד, וכן להלן,

הורו בית דין פרק ראשון הוריות

אבית דין לעבור על אחת מכל מצות האמורות

בתורה והלך היחיד ועשה שוגג על פיהם בין

שעשו ועשה עמהן בין שעשו ועשה אחריהן

בין שלא עשו ועשה פמור מפני שתלה בב"ר בחורו ב"ד וידע אחד מהן שמעו או תלמיד והוא ראוי להוראה והלך ועשה על פיהן בין שעשו ועשה עמהן בין שעשו ועשה אחריהן

בין שלא עשו ועשה הרי זה חייב מפני שלא תלה בב"ד זה הכלל התולה בעצמו חייב

והתולה בב"ד פטור: גמ' אמר שמואל

לעולם אין ב"ד חייבין עד שיאמרו להם מותרין

אתם רב דימי מנהרדעא אמר יעד שיאמרו

להם מותרין אתם לעשות מ"ם לפי שלא

נגמרה הוראה אמר אביי אף אנן נמי 6 תנינא

הזור לעירו שנה ולימד כדרך שלימד פמור

הורה לעשות חייב א"ר אבא אף אגן גמי

תנינא יחורו לה ב"ד להנשא והלכה וקלקלה

חייבת בקרבן שלא התירו לה אלא להנשא אמר רבינא אף אגן נמי תנינא הורו ב"ד לעבור על אחת מכל מצות האמורות בתורה •תו

לא מידי איכא דאמרי אמר שמואל אין ב"ד

חייבין עד שיאמרו להם מותרים אתם לעשות רב דימי מנהרדעא אמר אפילו מותרים אתם

נגמרה הוראה אמר אביי והא לא תנן הכי

חזר לעירו ושנה או לימד כדרך שלימד פמור

הורה לעשות חייב אמר רבי אבא והא לא

תנו הכי הורו לה ב"ר להנשא והלכה וקלקלה

חייבת בקרבן שלא התירו לה אלא להנשא

אמר רבינא והא לא תנן הכי הורו ב"ד לעבור

על אחת מכל מצות האמורות בתורה תו לא

מידי: והלך היחיד ועשה שוגג על פיהם: וניתני ועשה על פיהם שוגג למה לי אמר רבא

שוגג לאתויי הורו ב"ד שחלב מותר ונתחלף

לו חלב בשומן ואכלו פמור על פיהם על

הורו כים דין כו'. כגון שהורו שחלב או דם מותר: והלך היחיד ועשה שוגג על פיהם. מפרש בגמרא: כין שעשו. ב"ד ועשה היחיד עמהם כגון שחכל דם חו חלב עמהן: בין שעשו ועשה חחריהן. בזה אחר זה: בין שלא עשו. ב"ד: ועשה. היחיד על פיהן: פטור.

> תלמיד ועשה על פיהם שטעה במצוה לשמוע דברי חכמים כדמפרש בגמרא ⁰: הרי זה חייב. מפני שלא תלה ממש בב"ד שהרי יודע שטעו ואמרינן בגמ' ⁶ העושה מפי עלמו חייב בהוראת ב"ד פטור: גבו' לעולם אין ב"ד חייבין. כי עשו הקהל או רובו על פיהם כלומר בין למ"ד ב"ד מביאין פר בין למ"ד לבור מביאין פר ולא ב"ד " לעולם לא הוי גמר מפינון פל ולמוב לי לעולם מויטוי גמוני הוראה דלחייב קרבן ולגבי יחיד דלהוי תולה בב"ד: עד שאמרו. ב"ד ללבור מותרין אתם: רב דימי אמר. לעולם לא נגמרה הוראה לחייבן קרבן עד שיאמרו מותרין אתם לעשות: אף אנן נמי תנינא. בפרק אלו הן הנחנקין ⁰: חזר. זקן ממרא לעירו וכו׳ הורה לעשות דמשמע דקאמר מותרין אתם לעשות שוגג על פיהם דמשמע דבשוגג ממש על פיהם הוא דפטור דהיינו על פיהן ממש דידע דחלב הוא ופטור משום דתלה בב"ד ממש: אכל שוגג שלא על פיהו. כגון שהורו ב"ד שחלב מותר ונתחלף לו חלב בשומן ואכלו חייב שלא תלה

אחד מהם. מב"ד שטעו: או תלמיד ראוי להוראה והלך. אותו אחד או אותו

בב"ד ועשה על פיהם: הורו ב"ד וידע

מלהביא כשבה ושעירה י הואיל ומלה

דנגמרה הורחתו חייב: הורו לה ב"ד להנשת. על פי עד אחד דאי בשני עדים לא לריך ב"ד: והלכה וקלקלה. בזנות ואחר כך בא בעלה: חייבת בקרבן. לפי שלא היתה חולה בב"ד. מדקחני הורו לה ב"ד להנשא ולא קתני התירוה ב"ד ש"מ דלא נגמרה הוראת' עד שיאמרו מותרין אתם לעשות: הורו ב"ד לעבור. דמשמע הורו ב"ד לעשות דאינה גמורה הוראתם עד שיאמרו מותרין אתם לעשות: והא לא פנן הכי. כולהו מקשו לרב דימי: אמר רבא. תרתי קתני דמשמע הכי והלך היחיד ועשה או שוגג מועל פיהם. שוג כגון שהורו בית דין שחלב מותר ונחחלף לו חלב בשומן וחכלו דפטור אע"ג דלא הוי על פיהם ממש ושלא במתכוין קאכיל ליה אפילו הכי ושלא במתכוין קאכיל ליה אפילו הכי הואיל ואילו מתידע ליה דחלב הוא לא הוה הדר ביה שהרי הורו ב"ד שחלב מותר הלכך תולה בב"ד קרינן ביה ופטור: על פיהם ממש. כגון שהורו ב"ד שחלב מותר והלך ועשה על פיהם לאשמועי דשוגג על פיהם פטור: ואים דאמרי. חדא קתני להכי איצטריך למיתני

פיהם ממש ואיכא דאמרי אמר רבא שוגג על פיהם הוא דפטור אבל נתחלף לו חלב בשומן ואכלו חייב מילתא דפשיטא ליה לרבא קמיבעיא ליה לרמי בר פרה הוא רפטור אבי מוחדף לדידוב בשומן האכלו היה בילוא רפשיטא ליד לוב א קטיבעיא ליד לוכי בו חמש סדבעי רמי בר חמא הורו ב"ד שחלב מותר ונתחלף לו בשומן ואכלו מהו אמר רבא תא שמע הלך יחיד ועשה שוגג על פיהם כו' שוגג על פיהם למה לי לאו לאתויי הורו ב"ד שחלב מותר ונתחלף לו חלב בשומן ואכלו חייב איכא דאמרי בשומן ואכלו פמור דלמא שוגג על פיהם הוא דפמור אבל נתחלף לו חלב אמר רבא ת"ש הלך יחיד ועשה שוגג על פיהם מאי לאו שוגג על פיהם הוא דפמור אבל נתחלף לו חלב בשומן ואכלו חייב דלמא או שוגג או על פיהם בפלונתא הורו ב"ד שחלב מותר ונתחלף לו חלב בשומן בשומן ואכלו חייב דלמא או שוגג או על פיהם בפלונתא הורו ב"ד שחלב מותר ונתחלף לו חלב בשומן בשומן ואכלו רב אמר פמור ור' יוחנן אמר יחייב מיתיבי מעם הארץ בעשותה סיפרט למומרי רבי שמעון בן יוםי אומר משום ר"ש יֻ(אינו צריך) הרי הוא אומר אשר לא תעשינה בשגגה ואשם או הודע ייהשב מידיעתו מביא קרבן על שנגתו לא שב מידיעתן אינו מביא קרבן על שגגתו ואם איתא הא לא שב מידיעתו הוא אמר ר"פ קסבר ר' יוחנן כיון דכי מתידע להו לבי דינא הדרי בהו והוא גמי הדר ביה שב מידיעתו קרינן ביה וחייב אמר רבא ימודה רב שאינו משלים לרוב צבור מ"מ אמר קרא בשגגה יעד שיהו כולן בשגגה אחת: בין שעשו ועשה עמהן כו': למה ליה למיתנא כל הני בשלמא רישא שלא זו אף זו קתני אלא סיפא דלחיובא איפכא מיבעי ליה

אמר המתעסק אלו התוספות כבר היו בדפוס וכ' ע"ג בזה"ל. מצאתי תוס' כת"י על מס' הוריות והעתקתים ולדפוס אצל האשר"י ממס' סוכה. ונקלטו ע"י הג"מ אליהו ב"ר אברהם הלוי איטינגען ז"ל בעהמ"ס ברית הלוי ומנחת אליהו. ובהיות שמציאתן נעלם מעין כל ומי יבקש

א) ר"ל דוכן ידע ג"כ שאין חכמה נגד ה' ואינו לריך לשמוע להס: ב) אולי ל"ל חייבים בפר הקהל: ג) חסר כאן ועי' לקמן ד' ה' ע"א:

אמר המתעסק אלו התוספות כבר היו בדפוס וכ' ע"ג בזה"ל. מצאתי תוס' כת"י על מס' הוריות והעחקתים ולדפוס אצל האשר"י ממס' סוכה. וגקלטו ייקלקלה חייבה שלא התייה ע"י הג"מ אליהו ב"ר אברהם הלוי איטינגען ז"ל בעהמ"ס ברית הלוי ומנחת אליהו. ובהיות שמציאתן נעלם מעין כל ומי יבקש "דר מדקוני הורה ב"ד להנשא החורים אתם לעולים לנתכי גדולה: בין שעשו ועשה עמהן, צ"ע לס ב"ד ענתן קרבן יחיד משה לשתו על בירו דמחל לח עיקר כדלים למתיל ומית מים ועשה עם לעולים לנתכי הורים להריי ביל ששו ועשה עם היל על מים לעולים לתחל לחות וביר שלא במקומו אים בל מים מומיל מותים מים למים לעלים לחלים לול מות לכל מים למות ביד שלא שלי ביל עלים לחלים לנתכי הוריו לה ב"ד להנשא. הלו ב"ד ליים לשחל למות דבר מה מחורים אתם ביד ליים שמל פטורים לנתכי הורים לה ב"ד להעול לחלים לול לות לול לול מות לכל מות לול אחרים ביד להשא למא לענין נישואן הב"ל הלול לול לול אחרים ביד להשא למא לענין נישואן הב"ל הלול לול אחרים ביד להשא למא לענין נישואן בה"ל הלול לול לול אחרים ביד להשא למא לענין נישואן בה"ל הלול לול אחרים ביד להשא למא לענין לייתול לול לול אחרים ביד להשא למא לענין ב"ד להשא התירוה ב"ד להשא הוריה ב"ד להשא הוריה ב"ד בדקתני בסיפא ש"מ שבכל מקום (שהשרכה) (שהצרון לעם הוב ב"ד אלמא לא קתני התירוה ב"ד להשו בעם הארן להעו לעם הארן להנו הלקמן (דף א) דשיון מע"ח לול לול המשו בעבן לאופין אבל עיד הכל בכלל ועוד דלקמן (דף א) דשיון מ"ד הול לוה משמע בעבן לאפוקי אבל ע"ד הכל בלל ווד הלקמן (דף או בה"ד הול הול המום בעבן להעופי אבל הודי הורים בה"ד לור משם בעבן לאפון אבע הורי המום הוב"ל בל הידים מותרין לעם הובן ב"ד משמע בעבן לאפון אבר ב"ד המשר הובן ב"ד המשמע בעבן לאפון אבל ע"ד הכל בלל עם הארן לדים לב"ד מתיים לוה בל הידיע העום הוב ב"ד לומש בעבן לדיי מום הוב ה"ל אי עם לום לוה מום בעבן להובי אבל בל הוב הארן הידים במום הדיעות מים בריב ווהין לוה ב"ד הידים הוב מידיעות איסור הידים במום בידי לוחום בידים בידים הידים הוב ב"ד למער בל הידים הארץ הידים הוב מידיעות איסור הידים הידים הוב ב"ד לות בל הידים הוב ב"ד לות בל לב הובן לות בל מום הארץ הידים הוב מידיעות איסור הידים הוב ב"ד העום ב"ד לות בל הידים הוב ה"דים הידים הוב ב"ד הידים הוב ה"דים הוב ה"דים הוב ה"דים

עלמו בב"ד: רב אמר פטור. דתולה בב"ד הוי ויחיד שעשה בהוראת ב"ד פטור: וכ' יותנו אמר חייב. הואיל ולא הוי על פיהם ממש כחולה בעלמו הוא וחייב: מעם הארץ בעשוחה. ולא כל עם הארץ: פרט למומר ס). דאינו מביא קרבן על שגגתו דחין מקבלין מידו: ר"ש בן יוסי אומר אינו לריך הרי הוא אומר אשר לא העשינה וכו'. ומומר הורו \$ לא שב מידיעתו הוא לפיכך אינו מביא קרבן על שגגחו ואמר לקמן בפ"ב ^ש מומר

קוכן עד שהביא חרות ומקון פפיצ מוחות שאכל חלב והביא קרבן על הדם איכא ביניהו והכא נמי כי הורו ביד שחלב מותר ומחלף לו חלב בשומן לא שב מידיעתו הוא ולפיכך אינו חייב דהא מידיעתו הוא ולפיכך אינו חייב דהא

הורו ב"ד שחלב מותר וקשיא לר' יוחנן דאמר חייב דתולה בעצמו הוא: אמר

רב פפח קסבר ר' יוחנן. כיון דחילו הוה

ידיע לב"ד דטעו הוו הדרי בהו והוח

נמי הוי הדר ביה הלכך שב מידיעתו

נתי האי היד המכן שב ודייעוד קרינן ביה וחייב קרבן שהרי לא תלה כ"כ בצ"ד שלא עשה על פיהם ממש ואמטו להכי קאמר רבי יוחנן דחייב קרבן אבל היכא דעשה על פיהם ממש אע"ג דאילו הוי ידיע לב"ד הוו הדרי

בהו והוא נמי הוה הדר ביה והוי שב

מידיעתו אפ״ה פטור מפני שתלה ממש בדעת ב״ד: **אמר רבא.** אע״ג דאמר רב

כי נתחלף לו חלב בשומן דהוי יחיד שעשה בהוראת ב"ד ופטור מודה רב

שאין אותו יחיד משלים לרוב לבור כגון

שאמרו ב"ד שחלב מוחר והלכו חלי לבור ועשו על פיהם ואכלו חלב ממש והלך

זה ואכל ונתחלף לו חלב בשומן: שאינו משלים לרוב לפור. ואין מביאין פר דבעינן שיהיו כולן ממש שוגגין בשגגה

חחת ע"פ ב"ד: למה לי למתני כולהו.

במתני' ועשה עמהם ועשה אחריהם שלה עשו ועשה: בשלמה רישה לה זו

אף זו קסני. דהכי משמע לא מיבעיא

זו דעשה עמהם דהוי ודאי מולה בב"ד דפטור אלא אף זו נמי דעשה אחריהם

הוי תולה בב"ד ופטור ולא זו בלבד לאי נחלט בכי ל יפטור אלא אף זו דלא דעשה אחריהם דפטור אלא אף זו דלא עשו ב"ד ועשה אפי" הכי חולה בב"ד הוי ופטור: אלא סיפא איפכא מיבעיא

ליה למיתנא. דהכי איבעיא ליה למיתנא

הורו ב"ד וידע א' מהן שטעו או חלמיד וראוי להוראה והלך ועשה על פיהם בין

שלא עשו ועשה ובין שעשה אחריהם ובין שעשה עמהם דלא תלה בב"ד דהוי משמע לא זו בלבד דלא עשו ועשה דלא

הוי תולה בב"ד דחייב אלא אף זו דעשה

אחריהן לא חלה בב"ד וחייב ולא זו בלבד דעשה אחריהן חייב אלא אף זו דעשה עמהן דס"ד אמינא הואיל ועשה

עמהם חולה בבית דין קרינא ביה ולהוי פטור אפילו הכי אמרי' הואיל

וידע שטעו לא תלה בבית דין וחייב:

תורה אור השלם . ואָם נָפָשׁ אַחַת הָחֱטָא בִשְּגְנָה מעם האַרץ בַּעשׁתָה אחת ממעדת יִי אָשֶׁר לֹא תְעָשִׁינְה הְאָשׁם: או דודע אלִיו הַטְאתו אַשּׁר הְטָא הַהביא קַרְבָּנו שְׁעִירת עִזִּים הְמִימֶה הַבְּרָה עַל הַשְּאתו אָשׁר הָטָא: הַבְּרָה עַל הַשָּאתו אָשׁר הָטָא: ויקרא ד כו-כח

מוסף רש"י

ולה שעל הכליות, דלה הוי עוקר כל הגוף (לקמן ד:). מעם הארץ בעשותה פרש למומר. מעם ולה כל עם. וגבי חטאת כתיב שבא על השוגג (חולין ה:). רבי שמעון כו'. מכאן אתה למד (שם). אשר לא תעשינה מוסף כמון (שנו) אישבו יא חוקשינה בשנבה ואישבו יא חוקשינה לה לו הדע הלא מטל והביל אשמו, הדממע אשר לא מעשינה לא מעשינה אם היה לא מעשינה אם היה יודע שהוא אסור, ושגה היתה לו היוטל ואשה היא ידים אלינו ידע לא עשה אכל בשנה עשה אלינו ידע לא עשה אכל בשנה עשה ואשס (יומא פ.). חשב מרייעתו. הפולם ונדל ממחלה ואין עובר אם היה יודע שהוא אסור, ובחו"כ גרק היושב, שאם היה יודע שהוא חלב היה יושב, שאם היה יודע שהוא חלב היה יושב ומבטל מעבירה זו (חודין ה.).

רבינו חננאל הורו ב״ד. במצות עשה כגון פסח ומילה או לא תעשה דלית בה

ומילה או לא העשה דלית בה כרת וחטאת כגון שפיכות דמים וכיוצא בזה ליכא קרבן כלל. ואם הורו (בשורת) [בזולת] התנאים הנזכרין ועשו מיעוט הקהל על פיהן והוא הדין ליחיד כל אחד מביא קרבן חטאת דקיי״ל כתכמים

מביא קרבן הטאת דקיייל כחכמים שאמרו יחיד שעשה בהוראת ב"ר חייב. ואם כשהורו עשו הן ולא עשה אחד מן הקהל אין מביאין פר אלא כל אחד ואחד מביא קרבן יחיד שנא' ועשו מעשה תלוי

יחיד שנא' ועשו מעשה תלוי בקהל והוראה בכ"ד ואם הורו

ועשה אחד מזיד על פיהן אם ידע שלא כדת הורו וכי ^f) אין חכמה

נגד ה' פטור מקרבן. ואם טעה במצוה לשמוע דברי חכמים חייב

גנד ה' פטור מקרבן, אם טעה במנזה לשפוע דבר חכמים חיים בקרבן והיה לקהל או רובו אם בקרבן והיה לקהל או רובו אם בשנו באנה לה לבו אם באורו כמן שידעו שהרוו כמן שידעו שהרוו כמן שידעו שהרוו איסור אבל שכחו מה היה אה הדין לו השפח שבו אור בי להי אה הדין לו השביאור די לפתרו בין תבין. אבל קרבן יחיד איכא. ובוה שביאונו די לפתרו בין תבין. שביאונו די לפתרו בין תבין. ביד שהערו הרוו עיקר כל זה (מצון חומצא) בהיד שגיען ונשו כל הקהל אין ביד אחר שהואל אין ביד אתם. פורור אין ביד חייב להביא אורם. פרוש אין ביד חייב להביא אתם. פרוד שאמרו לקהל מוהרין אתם. אל שנו בדרכן והלכן הקהל וששו ברכן והל הקהל ושה היל כל אחר ואי מביא משבי או של אם ברכן הלהל ושו בירכן והלבו להקהל וששו היל כל אחר ואי מביא משבה או

הרי כל אחד וא' מביא כשבה או שעירה. דקסבר שמואל דבאמירת

מותרין אתם נגמרה הוראה: רב דימי מנהרדעא אמר אפילו אמרו דימי מנהרדעא אמר אפילו אמרו מותרין אתם אין הפר בא דעדיין לא נגמרה הוראה. [עד כרי] יש שומע מהא דהלכתא כמאן דאמר

שומע מהא דהכוזא כמאן דמבר דב"ד מביאין פר משלהן דאם איתא דלא. לימא אין הורית ב"ד הוריה עד שיאמרו כוי אי נמי לימא אין חייבין אמאי אמרו ב"ד ותו הא דתנן בפ"ב (לקמן דף ז.) שאין

הא ודונן בכיל (קלמן די, ז) שאין חייבין ב"ד חייבין ליותי שאין חייבין. הרור ב"ד שוגבין ועשו כל הקהל שוגבין מביאין פר הוו מדאוקימנא לקמן ההיא דתניא ב"ד מביאין על ידיהן כרבון. ויש מי שפירש (אמר) [הא דאמר] שמואל אין בית דין חייבין. בין למ"ד ב"ד מביאו בין